

ЦЪРКОВЕНЪ ВЕСТНИКЪ

СЕДМИЧНО ИЗДАНИЕ

СЪ БЕЗПЛАТНА ЕЖЕМЕСЕЧНА ПРИТУРКА: „ДУХОВНА КУЛТУРА“ — списание за религия, философия, наука и изкуство.

АБОНАМЕНТЪ: I. За България: За всички абонати църковни учреждения, свещеници, учители, частни лица и пр.) за година 130 лева (платими на два плащя); за 6 месеца 80 лева (платими на един плащ); за 3 месеца 50 лева (сжшо); II. За чужбина (абонаментът е само годишен и въ предплата)—250 лева. III. Само „Църковен вестник“—100 лв. Само „Духовна култура“—40 лв. Всичко, което се отнася до „Църковен вестник“ и притурката, да се адресира до Св. Синодъ, Редакцията на „Ц. В.“

Непомъстени ръкописи не се повръщат. Всички парични суми да се изпращат до Св. Синодъ. Обявления, само предплатени, се печатат на последните страници. Плаща се: 10 лева за заглавие, 5 лева за дата, 5 лева за подпис и за всяка останала дума по 2 лева. Официалните обявления на църковните учреждения се изпращат направо въ Администрацията; частни обявления се приемат и чрез агентини; последните получават 30% отстъпка.

СЪ ДЪРЖАНИЕ:

1. Единенъ общъ фронтъ противъ комунизма.
2. Нашето духовенство заслужава нашата признателност. — Т. Николовъ.
3. Евангелски истини. — Дяконъ Г. Ибришимовъ.
4. Художественъ отдѣлъ: Вѣрата на свещеника. — Йорд. п. Илиевъ.
5. Бележки и отзиви.
6. Книги.
7. По случай храмовия празникъ на Софийската Духовна Семинария. — Дим. Пеневъ.
8. Официаленъ отдѣлъ.
9. Църковна и обществена лѣтопись: I. У насъ; II. Въ чужбина.
10. Обявления.

Единенъ общъ фронтъ противъ комунизма.

Презъ всичкитѣ стади на човѣшкото развитие гражданскитѣ войни сж били най-страшниятѣ бичъ за народитѣ и държавитѣ. Тѣ сж имали злата оръс да станатъ арена на безчовѣчни жестокости, защото тѣ сж по-жестоки, по-опасни, по-страшни и по-разрушителни отъ всѣкакви отбранителни или завоевателни войни. Гражданската война мобилизира всички морални и материални сили на нацията не противъ външенъ неприятел, не отъ абрана на територията, или за извоюване свобода на поробени брата и за обединение на племето, а за кървави вътрешни борби и взаимни изтребления, които винаги сж поставяли въ опасностъ сигурността, независимостта, а даже и съществуването на държавата.

Гражданската война, каквато е тази, която отъ два месеца страхотно и кърваво се е развѣдрила надъ Испания и която покърти душитѣ и развълнува цѣлия културенъ сътъ, не е нищо друго, освенъ фатална последица отъ дѣлото на крайни елементи и на една порочна система на управление, която отъ една страна постепено е ослабвала авторитета на Църквата, властта на държавата и духа на солидарностъ между общественитѣ класи, а отъ друга—позволявала е, даже и е поощрявала да се ширятъ и възплотяватъ въ държавия и обще-

ственъ животъ на Испания крайни противовѣрски и противодържавни идеи и учения. Ето защо, правителства и политически партии, които не държатъ смѣтка за нравствената сила и значение на Църквата, за нейната велика и спасителна мисия въ живота и развитието на народъ и държава, които не зачитатъ и пренебрѣгватъ съкровенитѣ повеления на народното чувство и, които като вънещъ на всичко, поставятъ интереситѣ на една класа надъ колективнитѣ социални интереси — нѣматъ чувство за отговорностъ и такива именно правителства подготвятъ почвата за революции и граждански войни.

Знае се, безспорно, че първоизточникътъ на испанската трагедия, която сж неизказана жестокостъ се разиграва въ тази прекрасна класическа страна, като е превърнала въ развалини цѣвтущи гредове и китни села, разрушавайки безмилостно културни придобивки и ценни исторически паметници, храмове и манастири, съгредени съ усилията на много поколения, че всичко това се дължи на разширеното проникване на комунизма и анархизма въ тази държава, управлявана презъ последнитѣ две десетилѣтия отъ правителства на народни и социалистически фронтове, които сж предвиждали фаталнитѣ последици на тѣзи две сатанински и разрушителни учения, подклаждани особено и отъ кървавитѣ сатрапи на болшевишка Русия.

А хората на последната, празнувайки 19-годишната на една разрушителна революция, не се свенятъ публично да манифестиратъ, че сж готови и желаятъ да запалятъ не само Испания, а и цѣлъ сътъ въ кърви и унищожения.

И сега Испания, застрашена въ своето държавно съществуване, се спасява, съ цената на скъпи и свидни жертви, отъ съединениитѣ сили на родолюбивитѣ чедъ на нацията! Да бждатъ благословени и нека се увѣнчаятъ по-скоро съ успѣхъ благороднитѣ имъ усилия да освободятъ столицата си и цѣлата страна отъ жестокоститѣ и кървавитѣ разрушения на комунизти и анархисти.

При такива съдбоносни събития, отъ които всички народи трѣбва да почерпятъ поука, а най-вече ръководителитѣ имъ — духовни и мирски, не сж позволени проваи на слабостъ въ държавното управление, както отъ страна на правителствата, тѣ сжщо и отъ страна на общественитѣ класи. Не е позволено и простено да се твърди, че комуни-

стическата опасност е една зальгалка и, че идеинитѣ комунисти трѣбва да се радват на свобода за пропаганда на ученieto си. Напротивъ, повелително и властно се налага едно опомняне, общъ и единенъ фронтъ противъ тая опасност, която години вече подъ редъ смущава цялото човѣчество и спира възхода му къмъ величине и творчество.

Този фронтъ се налага, защото комунизмътъ стремително атакува и прониква въ всичкитѣ артерии на народитѣ, благодарение апатията, незантересоваността, а по нѣкога и поради случаенето на управляващитѣ въ нѣкоя страни и държави, като тия въ болшевишка Русия.

И ако това положение продължава все така, иматъ ли смисълъ усилията за стабилизиране и нормализиране въ свѣта, за преобразования и напредѣкъ, когато държави и народи сяж въ смъртна опасностъ отъ тия разрушителни учения? Какъ може да се реставрира положението, когато личността и колективитетътъ чувствуватъ, че надъ тѣхъ витае комунистическа опасностъ? Това особено ще важи и за малка България, гдето чуждата пропаганда на тая голѣма опасностъ гледа да руши устоитѣ на Църква и държава.

Сбѣтитая, които се преживѣха презъ последнитѣ години, потвърждаватъ тази тревога и този викъ за отбрана.

Не сме ли свидетели и съвременници на народни фронтове, не четемъ ли какъ нѣкои европейски демокрации изказватъ чувства на симпатии, нѣщо повече дори — готови сяж да се притекатъ на помощъ, за да спасяватъ агонизиращия анархистически и комунистически режимъ въ Испания? Това трѣбва добре да запомнятъ народитѣ и държавитѣ, които не желаятъ да станатъ жертва на комунизма.

Само единенъ и общъ фронтъ противъ комунизма може да спаси цивилизацията! Да се образува той, докѣто не е късно!

Cveat Consules!

Нашето духовенство заслужава нашата признателностъ.

То продължава да е предметъ на укори отъ страна на образовани и полуобразовани люде и отъ страна на нѣкои обществени водачи, обаче то никога не е заслужило тая си лоша сѣдба.

Защото една го укоряватъ поради това, че не разбираатъ неговитѣ болки — не знаятъ не разбираатъ и не искатъ да разбератъ неджигитѣ, които сплватъ неговата културна и религиозна действителностъ.

Други го укоряватъ отъ предразсудка за религиозитая изобщо.

Трети го укоряватъ отъ озлобление и за демагогия — да подбиватъ неговото благотворно влияние всрѣдъ нашия народъ, та да правятъ отъ тоя народъ гледиленъ материалъ за осществяване на своитѣ революционни плановете.

И все пакъ, нагледъ, враговетѣ на нашето духовенство намиратъ благоприятна почва, върху която изграждатъ своитѣ обвинения и отъ която хвърлятъ нападѣки противъ него. Тая благоприятна почва е нагледъ недостатъчната обществено-полезна работа и слаба самообразователна дейностъ, които поставя духовенството на едно културно равнище по-долу отъ висотата, на която стоитъ нѣкои други съсловия.

Обаче, въ действителностъ, нашето духовенство върши твърде голѣма и много плодотвора народополезна дейностъ. Тая дейностъ има много разновидности: благотворство, религиозна просвѣта, нравствено усъвършенстване, културно издигане и пр. Разнообразието сяж и срѣдствата: сказки, беседи, книжини, вестници, прицърковни сдружения и пр.

Работата е тамъ, че нашето духовенство извършава безпумно тая цѣлтуща обществена и народополезна дейностъ, поради което мнозина не я виждатъ, ни чуватъ. Скримността е съществено качество на културно издиганята човѣкъ, но тя има тоя недостатѣкъ, че не прави достояние на мнозинството великитѣ дѣла на скромнитѣ хора. Порали това, много често множество люде изпадатъ въ грѣшка. Тѣ отдаватъ по-голѣми заслуги на слабитѣ, а по-малки на силнитѣ, повече на формитѣ, а по-малко на съдържанието, повече на незаслужитѣ, а по-малко на заслужитѣ.

Още по-важно е да подчертаемъ, че нашето духовенство извършава голѣма обществена и народополезна дейностъ при много неблагоприятни психологически, културни и економически условия.

Отъ една страна, то срѣща спѣнки отъ разрастващата дейностъ на полуобразовани и полуинтелигентни люде. Отъ друга страна, прелъ него стоитъ преинстинцията, които създаватъ водачитѣ и дейнитѣ привърженици на революционнитѣ движения. Отъ трета страна, срѣщу него възтава оная мода на новото време, които носи безелитъ, на лъжливата култура и израждането: мода въ мислитѣ, чувствата, интереситѣ, облеклото, навичитѣ, нравитѣ и пр.

Една голѣма спѣнка за всестранната духовна и обща културна дейностъ на нашето духовенство е неговото непомосно тежко материално положение. Недостатѣчнитѣ доходи отъ трѣбитѣ по рано и още по-недостатѣчнитѣ заплати сега доведоха това духовенство до просешка тогва.

Единъ обикновенъ човѣкъ би могълъ да живѣе съ една определена сума, какавто получава днесъ духовникътъ, но за духовника сѣщата тая сума е убийствена беднотия. Защото обикновения човѣкъ живѣе само за себе си и за семейството си, а духовникътъ живѣе и за себе и за семейството си и за обществото. Кжщата на духовника трѣбва да бжде винаги отворена за нуждащитѣ се. Самъ духовникътъ трѣбва да върши редомъ съ културнитѣ хора. Той трѣбва да има възможностъ да си достая наши и чужди вестници, да се обонди за наши и чужди списания, да купува наши и чужди книги, да знае единѣ или два чужди езици, да посещава сказки и изложби, да плтвува съ просвѣтна културна целъ, да си създава връзки и да дружи съ културни люде, самъ той, жена му и децата му да бждатъ винаги прилично облечени, доитѣ му да е добре уреденъ и пр. Изобщо, духовникътъ трѣбва да бжде образецъ за живото, защото мнозина гледатъ на него, за да му подражаватъ. А всичко това не става безъ достатѣчно срѣдства. Просешката тогва създава само просици — създава просешки навичи, просешки нрави, просешка култура, просешка сѣдба.

И обяснимо става, защо нашето духовенство, като отдѣлни личности и като състанно тѣло, всѣкога и всѣкжде говори и подчертава, че е необходимо да бжде подобро неговото материално положение.

Трѣбва да се разбере отъ всички, че Църквата е голѣма обществена и народна сила. Тя играе велика роля за сѣдбата на нашия народъ. Тя може да бжде най-силнитѣ лостъ, която да движи на високо духовното и културно равнище на населението по градове и села. Да разберемъ това и направимъ всичко възможно, за да

отстраним условията, които понижават доброто име на нашето неоправдано и огорчено духовенство, подобряват неговото влияние и създат народната дейност за културно издигане, нравствено усъвършенстване и духовно възраждане на нашия народ.

Да отгледим заслуженото на нашето духовенство — да му изказваме признателност и благодарност, да го насърждаваме и да му подпомагаме въ неговата велика задача да води народа към по-свободни дни и към по-честити буднини.

Това трябва да разберат добре и днешните правителствени фактори.

T. Николов.

Евангелски истини.

Лук. 8:41—56

И. Христос съ апостолската дружинка кръстоса градове и села на Галилея езическия народът, който беше презреш от юдеите; страната, която беше духовно разстроена от езичниците; хората, които живяха въ мракъ и сѣдяха въ смъртна сѣнка, бидоха озарени отъ свѣтлина велика и видѣха чудеса страни: агонизиращитъ слуга на римския стотникъ оздравѣ съ едно дупране — всичко това удивя народа, смая умовете; ижего Му стана мѣнина, дѣлата Му приказка! Великитъ въ слово и прославенъ въ чудеса Пророкъ въ лодка съ ученицитъ Си портише вѣлнитъ на Тиверядското море и се приближаваше къмъ любиния Си градъ Капернаумъ — на брѣга хиляно множество народъ чакаше дивиня проповѣдникъ и чудотворецъ. Между масата посрещана бѣ и началникътъ на синюгата въ града на име Иаиръ — неговото сърдце се свиаше отъ тежки бацини болки; единичката му рожба, девица на дванадесетъ години, бѣ на смъртенъ одъръ — влиянието на бащата, богатството на къщата, знаниата на лѣкаритъ, срѣдствата на медицината, сълятъ на майката; и нщо не бѣ въ сила да успокои този домъ, да въздигне отъ леда този юница, да спре пристѣжитъ на смъртта къмъ тази невинна душа. Колелбна вѣра и смѣтна надежда довърлоха изтерзания баща при чудотворецъ отъ Назаретъ — това бѣ последна възможностъ и опитъ за спасение предъ явна смъртъ: когато Иисусъ стѣпа на земята, горникитъ Иаиръ падна на колелне и и молѣше Христа да отиде у дома му и посети умиращата му щерка. Нуждата е ясна и тѣжката обяснима — молбата обаче е прикрита и постѣжката особена: римскиятъ стотникъ макаръ и езичникъ, настоятелно и откровенно моли Иисуса да издѣри слугата му само съ една дума, безъ да ходи въ жилището му — капернаумецитъ пъкъ равниж, макаръ служебно правоверенъ еврейнъ, иска Учителътъ да отидѣ въ къщата му и направя какъто може. Две единкии нужан, въ два различни дома, при две противни вѣри, раждатъ две противоположни молби: езичникътъ съ вѣра, публично, откровенно и дѣрствено иска издѣрване на болния си слуга само съ едно слово — аронинитъ пъкъ иерей, притиснатъ отъ нужда, съ смуть предъ народа, съ съмнение въ душа, проси само посещение въ дома му! Врагитъ и неврайникътъ чрезъ чудо стана свия и приятель — а приятельтъ отъ явкое смиятъ по обетование се колебае въ вѣрата си и е смутенъ въ надеждата си. При все това Спасителътъ уважи молбата на Иаира; оцени сълятъ на бащата; трогна се отъ мѣкитъ на

майка; смия се надъ младостта на девицата; — и се отприа съ ученицитъ Си на пътъ, съ голѣмо множество слушатели, къмъ кварталата на Иаира.

Въ навалицата зведно съ клеши баща следваше Христа и друга страшно изтерзана човѣшка душа — и тя се нуждеше отъ лѣкъ; търѣше облекчение; чакаше спасение; обаче съ тѣрѣва вѣра и ясна надежда; съ категорично решение и силно упование въ сила и мощта на Пророка отъ Назаретъ — това бѣ кръвоточната жена! Цѣли дванадесетъ години зѣлъ недѣлгъ гнѣтѣше духа ѝ; словаше тѣлото ѝ; смучеше кръвта ѝ; губише силитъ ѝ; готвеше гроба и гибелта ѝ — тя не бѣ човѣкъ, а сѣпка отъ гнили кости и кожа! Нуждата я накарва да пожертвува цѣлото си богатство; необходимостта потърси и изпита всички лѣкарства; и нщо не донесе утеха — всичко отидѣ на пусто; отчаянието сложи черни прѣсти на сърдцето ѝ — надъ всичко това обаче и друго царя въ живота: съ всичко и надъ всичко вѣрни вѣрата — та подтиката човѣка къмъ невидимото и страдалеца търси съръхземното, за да сложи скѣбинитъ си въ неговитъ спасителни раце и рѣководенъ промисълъ. Така постѣпи и нещастната жена — паритъ не ѝ спасиха; медицината не ѝ даде цѣръ; хората не ѝ помогнаха; законътъ ѝ считаше нечиста; последна надежда бѣ Христосъ: скришомъ ти се допрѣ до дрехата Му и неусетно получи дѣра на изцѣрването — вѣрата ѝ стана дѣло и надеждата ѝ се обърна въ радост! Христосъ почувствува че ималъ сила; Той разбра, че стана чуло, поиска този да не остане въ тайна; вѣрата трѣбваше да се похвали; чудотворството да роди поука; и Той запи- та кой се е допрѣлъ до Него? Апостолитъ се смутиха, народътъ бѣ въ недоумение, защото навалицата бѣ тѣрѣва голѣма и млчно можеше да се установи това — издѣкуваната жена изпадна въ страхъ: въ смуть и радостъ ти налезе изъ тѣпната, паина на колѣне предъ Иисуса и предъ цѣлъ народъ изповѣда, че тя се допрѣла до Него и веднага се освободила отъ болестта си — а Чудотворецътъ ѝ рекъше: дерзай дъше, твоята вѣра те спаси, иди си въ миръ!

Щедрието продължило пътя си; къщата на умиращата дѣвица набляжавала; и нщо отъ множеството дочули звудитъ отъ плачъ стенания; болната вече не биеше между живитъ; единъ близккъ на дома присрещналь Иаира и презъ съзѣн го предизвистилъ, че дѣщеря му е вече покоинница, за да не правя трудъ на учителя да ява чакъ въ къщи. Христосъ разбраъ новината; влезъ въ ролята Си; успокоилъ покрусения баща и развлануваното общество: не бой се; духомъ не падай; вѣра не губи; надежда не липсва — рекълъ Пророкътъ на Иаира. Стигнала у дома — стаата на умрѣлата ехтѣла отъ тежки ридания; сърдцата били свити отъ струи съзѣн: Иисусъ прѣскѣлъ съзѣнитъ; спрѣлъ плача; прекратилъ риданията — не плачете, тя не е умрѣла, а спи! Настѣпило минутно недоумение — а следъ него неестественъ смѣхъ и подигравки, защото предъ тѣхния погѣдъ и разумъ нѣмаво заспалъ човѣкъ, а безспоренъ мъртвецъ. Христосъ и тукъ не билъ разбритъ — и тогава мѣждували плѣтски като днесъ: за Него сънь и смъртъ съ равнзначни думи — така Той се изразилъ и за Лазаря, който билъ отъ четири деня въ гроба и смърдѣлъ: смъртъта е сънь предъ възкресение — по-чѣвка отъ земното предъ зората на вѣчността! Спасителтъ отстранява всички около смъртната и само съ избраната тройка ученици и родителитъ остава въ стаата — приближава се до одѣра; хваща рѣката на мъртвата; и извика: момиче стани — духътъ се възвръща; тѣлото се развива; умрѣлата става; родителитъ ѝ приематъ; дватъ ѝ храни да яде; всичко е въ почуда и възторгъ; тайна велика и неизразима, и тогава и днесъ:

„Азъ съмъ възкресението и животътъ — който вѣрава въ Мене и да умре, ще оживѣе“ — Иоан. 11:25.

Два факта на Божие милосърдие и две тайни на Христовата сила — разумътъ може да се смущава и сърцето да блуждае, но промислителната мощъ на словото и спасителното действие на чудото, трѣба да се приематъ съ благоговѣйно мълчание: който е причина на живота, може да възврне живота — и който е началото на закона, може да измѣни реда на естеството! Предпоставката на милосърдието и ключътъ на чудото въ вѣрата — пружината на духовния животъ: вѣрата въ Божие всемогъщество; вѣрата въ силата на истината; вѣрата въ тържестно на правдата; вѣрата въ задробния свѣтъ; вѣрата и въ себе си: кой човѣкъ се е родилъ безъ нея; кой живѣе безъ нея; и кой ще напусне земята безъ нея? Животътъ ако е невъзможенъ безъ слънце, справедливо е да се твърди, че безъ вѣра пъкъ е немислимъ, защото вѣрата не е необходимо за неето, а неимуеема нужда за земята: съ нея легаме и безъ нея не можемъ да станемъ — съ нея орачътъ сѣе; овчарътъ се крепи; занаятчията работи; и учениятъ твори! Вѣрата е благословена силничина на човѣшкия животъ; тя подслажда всѣки трудъ; и надеждава всѣки неуспѣхъ; засила всѣко постижение — тамъ където отъ сърдце е прieta; и клъето е добре разбрано; и клъето безкористно се упразднява: тя носи творческо успокоение на размирния човѣшки духъ; сигуренъ лѣкъ за нараненото човѣшко сърдце и спасителенъ миръ за смутената човѣшка свѣсть. Мирътъ пъкъ за духа е равносильнъ като въздуха за тѣлото — както тѣлото за мигъ само може да съществува безъ въздухъ, така и духътъ за мигъ само може да твори безъ миръ: микробитъ развалятъ въздуха и заразяватъ тѣлото — порошитъ пъкъ разстройватъ мира и тровятъ духа! Вѣрата е всепобедна сила — нейната истина е запечатана съ кръвъ и кости: „Всѣки, който е роденъ отъ Бога, побеждава свѣта; и тази е побѣдата, която победи свѣта — нашата вѣра“ — I Иоан. 5:4.

Дяконъ Г. Ибришимовъ

ХУДОЖЕСТВЕНЪ ОТДѢЛЪ.

Чуй, о Творче!

Господи, душа та смирена,
Бди самотна,—пламъкъ и обгаръ,
И топи се съ блъсътъ озарена
Катъ кандило златно предъ олтара.

За простори свѣтли ти жадува
И невидима рѣче простира,
Но молитвене възгласъ се чува:
Всѣко слово на уста замира.

Тя мълчи азъв трепетъ свиятъ предъ Бога
И къмъ храмъ незримъ се издига,
Гдето чезне мъжа и тревога,
Гдето плуствът на свѣта не стига.

Самъ предъ висши предстолъ полагамъ
Цѣлий свѣтъ — прекрасенъ и суетенъ
И надежда Богу азъ възлагамъ
И животъ свой—жадуванъ и несретенъ.

Боже, издигни олтара въ душа ми,
Да се слави въ него Твоятъ име,
И да свѣти тихо любовта ми
— Чуй, о Творче, благослови ме!

Н. Алексиевъ.

Вѣрата на свещеника.

(Разказъ).

Наближаваше вечеръ. Небето бѣше покрито съ гъсти сѣнки облаци. Влакътъ по централната линия напусна гара Левски и се понесе съ монотоненъ грохотъ по засѣжението поля. А надъ него, отъ небето, падаха милиарди сѣнки и затруваха още нивитъ или оставаха по клонитъ на дърветата. Преизмънени гарвани на ята прелитаха надъ пустити гори и полета и когато влакътъ се приближаваше до тѣхъ, тѣ съ зловещо гравене заплѣскаха по-бързо съ крилетъ си и въ улахъ се отдалечаваха въ безредине. Наблюдавахъ презъ прозореца зимнитъ картини. Ето, полъзъ този снѣгъ лежатъ всичкитъ лѣздене на нашия отруденъ селянинъ. Оросената съ неговата потъ земя спи, почива подъ снѣга, приела въ снѣгитъ жителени обитая повѣрнитъ й семена. Ще излезне снѣгътъ, слъщето ще грѣе по-силно, потоло, ще се събуди майката-земя и изъ нейнитъ неара ще възрастватъ хвърленитъ съ коравата рѣжа на селска семена, ще избуятъ и даватъ плодъ — радость, надежда и грижа на милиони селяни.

— Дали ще има за мене мѣсто тукъ? — Тия думи, произнесени тихо, смирено, прежснѣха моятъ мисли и ме накараха да се извърна: до мене стоеше единъ свещеникъ, около шестдесетъ годишенъ. Брадата и косата му бѣха сѣбно-бѣли, лицето чисто, съ бледъ огненъкъ, очитъ живи, съ топълъ, мекъ погледъ. Той ме гледаше полуусмихнатъ. Разбрахъ, че мене питахъ.

— Едва ли, отче. Както виждате, всичко е заето и азъ съмъ стон до прозореца въ коридора.

— Ехъ, за сѣване не говори, но тукъ, правъ, до насъ, все ще мога да постоа.

— А, знависте, тукъ все още можемъ да се побиреме. По-нататъкъ може да ви се освободи едно мѣсто.

Въ тои моментъ влакътъ спрѣ на една гара. Слязаци пѣкници се размръраха, прежснѣха разговора ни и ни раздѣляха. Когато влакътъ отново потегли, азъ вече не виждахъ свещеника, който вѣроятно, бѣше сѣдналъ нѣкъде. Обърнахъ се отново къмъ прозореца, но вече всрѣдъ обшина бѣлъ фонъ на сѣжнитъ поля се открояваше благородната фигура на стария свещеникъ, и неговитъ блага, съ старческа влага, очи, сѣкашъ все още ме гледаха кротко и ми се усмихваха съ отеческа нѣжностъ. И каквото вече да мислѣхъ, несъзнателно въ мисълта ми изпъкваше неговиятъ образъ.

А вечернитъ мракъ вече прегръщаше студената земя. Скоро, съ продължително свирене, влакътъ заплѣска по-силно и спрѣ на гарата, където трѣбваше да слезамъ. Имахъ още 12 километра пѣтъ до целта на пътуването ми. Качихъ се на една случайно заминаваща натамъ шейна и току-що последната бѣше трѣгнала чухъ гърлестия гласъ на кочияша.

— Дѣдо попе, за село ли? Хайде качавай се, поне да ми бѣдешъ презъ повечето пѣтъ другаръ.

Погледнахъ — свещеникътъ отъ влака.

— Ти ли си, Марине?

— Азъ, дѣдо попе. Къде си ходилъ?

— До София. Ехъ, нали знаешъ моятъ работи.

— Но добре ли си, здравъ ли си?

— Благодаря на Бога милостивий, не ме забравя.

— Хайде, дѣдо попе, качавай се.

— Ти върви, Марине. И другъ пѣтъ съмъ се возилъ на твоята кола, но сега се налягамъ братъ ми съ колата да е въ града, пѣкъ и пеша мога да вървя, още се държа. Хайде, съ здраве!

— Съ здраве, дѣдо попе! — извика кочияшътъ и подникна на конетъ. Отминахме, тъмната фигура на свещеника остана далечъ задъ насъ.

Когато стигнахме въ града, спрѣхме да вечериме. Не можах да изтрая и занитяхъ своя колари:

— Ти познаваш ли този свещеникъ?

— Та ний сме отъ едно село. И неговиятъ късметъ да не ми дава Господи!

— Какъвъ късметъ?

— Колкото е изстрадалъ този свещеникъ, едва ли има другъ човѣкъ като него.

— Но не изглежда отчаянъ.

— Това всички очудва. Голяма вѣра въ Бога има той, отъ която у другъ нѣма и частица. Преди войната той бѣше много богатъ, но никой не му завиждаше, никой и не го мразеше, защото той бѣше, както и сега, много добръ свещеникъ. Грѣше се за беднитѣ въ селото, срещу голѣми празници самъ имъ даваше храна, дърва, дрешки; поучаваше ни, съветваше ни като баща. Имаше единъ синъ и две дѣщери; всички и попадинта му, пъкъ и той, бѣха здрави, весели, доволни и всички добри. Особено дѣщеритѣ му бѣха горостъ за селото. Но малко преди да почне войната, по-малката му дѣщеря се разболя и за три-четири дни почина. Цѣло село я оплака. Твърдъ си остана само баща ѝ. Спокойно нагледа се взираше въ мъртвата си дѣщеря, не издаде болката си. Може би вътрешно да е страдалъ, но прѣвѣ тайно мжката си. „Отъ Бога е!“ — казваше само. Току що се обяви войната, омжки се останалата му дѣщеря за единъ учителъ въ сѣщото село. Една седмица следъ вѣнчавката, мжкътъ ѝ замина на фронта, за да не се върне вече — убиха го още първитѣ месеци.

Младата булка заливъ, не изтрая и тя почина. Синътъ на дѣдо поплъ бѣше офицеръ. Той имъ бѣше останалъ само и треперѣлъ за него, докато къмъ края на войната се получи известие, че е тежко раненъ и билъ настаненъ въ една софийска болница. Цѣлото село изтръпна при тази вестъ. Имаше и други, които останяха нещастни отъ войната, имаше и други, които страдаха, но толкова нещастия въ единъ домъ, и то въ дома на свещеника, бѣше ужасно — никой не смѣеше да иде въ дома имъ и ги раздвима. Но свещеникъ пакъ не изпадна въ отчаяние, редовно си служеше, само че гласътъ му вече треперѣше, косата и брадата побѣлѣха и станаха таква, каквито сѣ сега, макаръ че тогава той бѣше още младъ. Единъ день той замина за София да наиди ранения си синъ. Ехъ... и неговото тегло нѣмадо свършване: сина му току-що погребали. На другия день отъ заминаването му се получи известие за това въ общината. Никой не посмѣа да каже на попадинта тази страшна вестъ, и безъ това тя не бѣше вече здрава отъ страданията. Кметътъ повика менъ и още единъ отъ селото и ни прати съ моята кола да причакаме свещеника на най-близката гара, за да го отведемъ въ селото. Чакахме го съ трепетъ, мислѣхме си, какъ ще го гледаме, какъ ще го разгущаваме, но когато го видѣхме, поолекна ни. Може би преследено, но той ни се усмихна, разговори ни кротко, безъ страдания.

— Ехъ, и синъ ми замина. Богъ тъй е отредилъ и всичко отъ него е лобро.

— Знаемъ, отче.

— Отъ къде? Да не се е получило известие? Кажахте ли на попадинта?

— Не, отче! Никой не се реши.

Тукъ той се замисли. Качи се на колата и дълго остана въ мълчание. А ние не смѣехме и да го погледнемъ. Кой знае, какво ставаше въ душата му.

Отъ, господине, да не ти дава Богъ да видишъ тази картина, която видѣхме, когато стигнахме до дѣдовата половина къща. Попадинта нѣлѣе да го посрещне и не го питаше, само го гледаше въ очитѣ — чакаше

радостъ или нови мжки. Дѣдо поплъ, бледенъ, но пакъ твърдъ, погледна къмъ небето и тихо ѝ каза:

— Е, попадино, Богъ ни ги даде, Богъ ни ги взѣ, Богъ да прости нашия синъ.

Че като писна попадинта, падна на земята; затичаха се други селяни, дигнаха я. Азъ не дочакахъ, клѣсаше ми се сърцето, ударихъ конетѣ и си отидохъ.

На другия день бѣше нѣдѣля. Цѣлата църква бѣше препълнена. Дѣдо поплъ пакъ служеше. Отъ къде имаше този човѣкъ толкова сила, какъ не го сломиха тия нещастия? Вѣра, голѣма вѣра! Но то не бѣше служба, господине, а сѣкашъ погребение. Всички жени плачеха, пъкъ и нѣкои отъ мжкѣтъ не можах да се сдържатъ. Мжка притискаше всички, всички бѣха забравили своитѣ нещастия и мислѣхъ само за свещеника и жена му. Обичаха ги много. Дѣдо поплъ разбра всичко, видѣ хълцанията на женитѣ, излѣзе предъ олтари и каза много малко думи:

— Братя и сестри, Богъ мисли за насъ. Както Му благодаримъ за добринитѣ, така да Му благодаримъ и за нещастията, защото Той всичко отрежда за наше добро. Да не скърбимъ въ нещастията, да бледѣмъ твърди, да вѣрваме въ Бога и Той въ всичко ще ни бже крепителъ.

Мало и голѣмо му се удивяваше. Дори и тогава си остана твърдъ той, когато наскоро почина отъ сърцето и попадинта му. Не уцѣлѣ горката, много ѝ бѣха нещастията. Сега е самъ. Оше ни служи; сѣкашъ забравилъ своитѣ нещастия, винаги ободрява ония, които страдатъ. Сега сигурно е ходилъ да види гроба на сина си. Често той го посещава. Само въ едно се е изменилъ, често обина да остава самъ и си размисли. Затова не прѣе да се качи при насъ.

Когато селянинитѣ свърши то разказъ, бавно прокараха ржка по челото си, то бѣше потно. Нима може да има толкова силна вѣра, нима има човѣшки духъ, който защитенъ отъ вѣрата, да не бже сломенъ отъ толкова нещастия?

Тръгнахме. Мислѣхъ още за свещеника, когато кочинитѣ се обърна и каза:

— Ето го предъ насъ, върни самъ.

Надигнахъ се и видѣхъ старческата фигура на свещеника въ тъмнината. Настигнахме го.

— Дѣдо поплъ, хайде седни, защо да се измжчашъ пеша.

Той се поколеба, усмихна се и седна въ шейната.

— Ехъ, заледено е, иначе по-ми е приятно да вървя, и безъ това ношемъ не ми се спи.

Шейната потегла.

— Отче, вапнитѣ съселянитѣ току-що ми разказа тѣжни нѣща за васъ. Съ мжка ви изказвамъ моитѣ съболезнования.

— Сино, азъ не страдамъ. Нѣмамъ близкитѣ си, но имамъ нѣщо повече, имамъ Бога. Той е обичалъ децата ми и жена ми, прибралъ ги е при Себе Си. И менъ не ще остави, и менъ ще крепи. Тъй е, сино, съ вѣрата и смъртта се побеждава.

И той ме гледаше съ своитѣ благи очи, оживѣни отъ една безкрайно силна и чиста вѣра.

Йорд. п. Илиевъ

Отци.

Погрижете се, щото църковната литература да бже разпространена и достъпна въ всѣки домъ.

БЕЛЕЖКИ И ОТЗИВИ

Картината на нашето време. Човъшкиото сърце трепти, когато сутринь слъщето погали лицето ни. Слъщето ни прави жизнерадостни, дава ни надежда и ни вдъхва любов. Мрачният ноемврийски денъ, когато надъ земята се понесат тежки оловени облаци, ни прави тжнини, нйквквва безнадекностъ, се силва въ сърцедто ни и напнтвквме безимено страдание. Такава е картината на човъшкия животъ. Слъщето е надеждата и опората ни. То промъня вътрешни ни животъ, прави ни по-добри, любящи.

Въ човъшкия животъ, въ най-широката смисълъ на думата, религията е слъщето, което ни отваря вратитъ на по-пленъ животъ, или на она животъ, въ който царува миръ. Свътътъ безъ Бога е мраченъ юдоля. Мъсто на страдание, беспомощностъ и безнадекностъ.

Днешна Европа представлява тоя юдоля. Надъ високитъ планини и китни долини и полета единъ мраченъ и страшенъ езически богъ е прострълъ черни криле. И човъшкиятъ души сж помрачени, живиятъ подъ страшния кошмаръ на разрушението. Марсъ царува надъ земята. Кроктятъ, благиятъ Христосъ, отъ очитъ на който гръе слъщето на надеждата, любовта и вътрешниятъ миръ а напуснатъ.

Два мирогледа отъ вѣкове се борятъ за тържество, две сили се сблъскватъ—мирогледа за духътъ като начало и—материята. Материализмътъ и идеализмътъ сж въ война. Намъ се вижда, че материализма се победи. Неговиятъ азелти сж много—учени и прости, работници и господаари, управлявани и управители. Неговиятъ поражение надъ културата сж голѣми: изкуство, наука и философия сж поразени. Той издигна като законъ „класовата борба“ и „диктатуритъ“. Отъ лѣво и отъ дѣсно му служатъ и го призоваватъ. И ето че културитъ постижения не служатъ за радостъ на човѣка, а за скръбъ. Той мраченъ езически богъ науча лѣцата си да убиватъ родителите, да предателствуватъ, да се грижатъ само за утробата си—това е неговия мисралъ. Той откри не вѣчнитъ истини, а аероплана, шо мѣта бомби, бързострѣлитъ топове, залушанитъ газове, народеното тѣло и насладата.

Това е завършекътъ на единъ мирогледъ. Неговиятъ постижения тежатъ надъ човѣка. Човъшкията душа е изгубила способностъ да се откъсне отъ земята и земното. Тя е парализирана отъ студената материя. Тя, чувстваеме го, е измамила надеждитъ ни: тя ни даде форма и маса, но тя не ни даде сжшностъ. Не говориеме за витаминитъ и електронитъ! Тѣ не сж сжшности, тѣ сж части на материя. Ней нѣма да я откриемъ лабораторно. Тя се открива духовно. Материализмътъ ни излъга. Вѣдѣсто истини, тоя пуца сануени мѣхурчета — неговитъ истини.

Ето ни цѣкъ картината на цивилизована „христичиска“ Европа безъ Христа. Тя е приведена подъ тжжестъта на огромна скала — материализмътъ. Въ нея се чува не пѣсенъта на живота, а викътъ предъ ужасната идваща смъртъ. Надъ нея летятъ страшни аероплани, лжи произнаватъ въздуха, убийствени лжи. Народъ противъ народъ. Дешнитъ приятели сж утрешни неприятелите. Правото на силния като юмрукъ стои въ нейнитъ закони. Несправедливостъта на силния е утвърдената справедливостъ.

Въ физиката има законъ за равновесието на силитъ, а въ човъшкия животъ — за справедливостъта. Нарушатъ ли се тия закони започва движението — позволете ми, движение, което води къмъ ктасстрофа. Това е и днешното състояние на Европа.

Европа живѣе безъ Христа. Но живѣе безъ радостъ и безъ надежда. Тя живѣе съ страшнитъ признаци на възмездие, което иде. Студениятъ материализмътъ шо затрие цѣлъ материкъ, ще го обурне въ равнини, ако възтържествува. Той родъ безправствения комунизъмъ, който презърва човѣка въ робъ по-доленъ отъ робуването на вода.

И стои най-Нажното отъ нежитъ сърца, най-Кроткиятъ отъ кроктятъ, излъчващитъ Му любовъ очи гледагъ надъ страшния вулканъ, който се готви да изригне надъ единъ потяналъ въ грѣхове и престжпления материкъ и зове вѣрнитъ си на страма!

Видното тържество на една система ще рухне подъ тжжестъта си и ще остане тежкиятъ споменъ за днитъ, които живѣемъ. Надъ тоя земенъ край Христосъ отново ще прогнати крокитъ слова за любовъ, милосърдие и правда. И отново ожаднянитъ човъшки устни ще потържятъ животворения източникъ на Духа, който единствено дава животъ, надежда, радостъ.

Царството Божие иде на земята, следъ голѣмата лжжа на Сатаната, че съ студенитъ камъни ще нахрани нечужеството. И тѣ ще дойде и ще се утвърди съ любовъ. Защото само тя е, която твори животъ, пѣленъ и преизобилнъ.

Нека вѣрнитъ на Духътъ не униватъ и не загубватъ вѣра въ тържеството Му. Той издава въ ги сласи. И както възкрисна Христосъ, за да осѣбѣ вѣрата ни въ вѣчниятъ животъ, тѣй ще дойде да установи истинското царство Божие на земята. И ще спратъ войнитъ и насиленията и ще се нарекатъ всички братя помежду си, и синовете на Бога.

H. Ноневъ.

Въведение въ Св. Писание на Ветхия заветъ, II ч. Частно въведение, Университетска библиотека № 176 стр. XXIV + 368. Цена 100 лв. отъ проф. *Ив. С. Марковски*, редовниятъ професоръ въ Богословския факултетъ при Университета, г. Иванъ С. Марковски авторъ на два капитални труда, а именно: „*Библейска археология*“ (вижъ Университетска библиотека № 756) и „*Въведение въ Св. Писание на Ветхия заветъ*“, (вижъ Университетска библиотека № 116), услъ тая есенъ да полнисе на младата българска православна богословска наука още единъ тоякъ наученъ трудъ. Това е „Въведение въ Св. Писание на Ветхия заветъ“, часть II. Частно въведение.

Като титуляръ на катедрата по св. Писание на Ветхия заветъ въ Богословския факултетъ, проф. Марковски отъ десетина години вече работи съ всичнитъ необходими руски и западноевропейски научни помагала върху необятната и омайна сжбъна на книгата на книгитъ — Библията. Не ще и съмнение, че приноситъ отъ проф. Марковски биха интересували само студентитъ по богословие или

само ония, които сж се отдали на учителска или пасторска дейност. Кой образован човѣкъ не би искалъ да знае за произхода, за историята, и за съдбинитѣ отъ хиляди години насамъ, за живата библиотека, за изхубавитѣ книги на свѣта, които никога човѣшка сила не би могла да обезличи, да ги обезличи или да намали тѣхния чаръ?!

Въ първата си книга — „Въведение въ Св. Писание на Ветхия заветъ“ (1 част, Отъко въведение), проф. Ив. Марковски дава въ общи черти нѣколко предвзрителни разяснения и уплътнения, заедно съ нѣколко литературно-исторически сведения за св. Писание на Ветхия заветъ. Следъ това следва подробно история на ветхозаветния канонъ и едно още по-подробно история на ветхозаветния текстъ. Въ общото въведение е разработана и историята на преводитѣ на ветхозаветнитѣ книги, като сж дадени и кратки познания за библейска херменевтика.

Въ Четвортото въведение т. е. въ новиятъ трудъ на проф. Марковски, е дадено, едно подробно изложение за всички канонически и неканонически книги. Къмъ каноническитѣ книги спадатъ: 1. *Книгитѣ съ законоположително и историческо съдържание или книгитѣ съ законодателно-исторически характеръ*, т. е. *Петокнижieto*; 2. *Книгитѣ само съ историческо съдържание*, каквито сж: *Книгата Исусъ Навинъ, Книгата Суди, Книгата Рутъ, Първа и Втора книга Царства, Трета и Четвърта книга Царства, Първа и Втора книга Паралипоменонъ, Първа книга Ездра, Книга Неемия и Книга Естъръ*; 3. *Книга на ветхозаветната премъдростъ* (Hochmalteigatur) и на *пѣснитѣ или дидактично-поетични писания*, каквито сж: *Книга Иовъ, Псалми, Книга Притчи Соломонова, Книга на Еклисиаста или Проповѣдника, Пѣсенъ на Пѣснитѣ, 4. Пророчески книги*, каквито сж: *Исай Иеремия, Плачъ Иеремиевъ, Иезекилъ, Даниилъ, Осая, Ионаъ, Амосъ, Авдия, Иона, Михей, Наумъ, Авакумъ, Софония, Агей, Захария и Малахия*. Къмъ неканоническитѣ книги спадатъ: 1. *Исторически неканонически книги*, каквито сж: *Втора книга Ездра, Иудитъ и Първа, Втора и Трета Макавейска книга*; 2. *Премъдрости и дидактически (учителни) неканонически книги*, каквито сж: *Книга Премъдростъ Соломонова, Книга Премъдростъ на Исусъ, Синъ Сирахова и Книга Товита*; 3. *Подражателно пророчески книги*, каквито сж: *Книга на пророкъ Варуха, Послание на Иеремия и Трета книга Ездра*.

Като приложение на книгата сж, проф. Марковски е далъ следнитѣ интересни и крайно ценни прибавки и допълнения: 1. Нѣколко кратки бележки за хронологията и датирването на ветхозаветнитѣ събития; 2. Хронологическа таблица на по-важитѣ ветхозаветни събития отъ сътворението на свѣта до християнско време и 3. Родословни таблици.

Михаилъ Ковачевъ.

По случай храмовия празникъ на Соф. Дух, Семинария.

Вечерната се отслужи отъ Негово Високопреосвещенство св. Софийскитѣ Митрополитъ г. г. Стефанъ, въ съслужение съ нѣколко свещеници, а семинаристѣ дружно, стегнато и въздушенето пъха подъ ръководството на учителя по пѣние г-нъ П. Диневъ. Лека-полека, понесени отъ мистичната тържественост на архирейската служба, отъ хубавитѣ възгласи на свещеницитѣ и отъ мелодичното пѣние, душичѣ се окриляха, възвяха. Въодушевлението и умилението достигнаха своя връхъ, когато Негово Високо-

преосвещенство, въ края на вечерната, започна своето стопляеще душичѣ слово за значението на празника и за нашия дългъ въ историческото бурносно време, което изживяваме. Негово Високопреосвещенство започна съ благодарностъ къмъ Всевшишния, че Той и тази година ни удостои да празнуваме великия народенъ празникъ и тази година ни дарява съ радостта на спокойствието, въпреки бурноснитѣ облаци, въпреки измененитѣ и катастрофитѣ, които ни застрашаватъ отъ враздъ. Следъ това очерта чутовния подвигъ на всенародния Закрилицъ и небесенъ ангелъ — св. Ив. Рилски, който въ тъмно съдбоносно време нѣкога понесе кръста на България, презръ царски почести и величие, та семъ въ неизбродната Рила да приобщи народа ни къмъ небото, да свърже за вѣчни времена името си съ съдбата на народа чрезъ постъ, молитва, учителностъ и огненъ кръстъ. Монастирътъ му презръ вѣкова бше и университетъ, и савитлище, и практическо училище за всички. Безъ него нѣмаше да оцѣлѣе народното битие, нѣмаше да се създаде дѣлото на Паисия и идещитѣ следъ него възрожденци. И ако днесъ изживяваме отново тъмни страшни дни на разложение и падение, на ново богомилство, когато герои на тъмни сили рушатъ вѣковни устои — дългъ е на всички ни особено на семинаристѣ да изгредятъ въ душичѣ си готовностъ чрезъ църквата и съ Бога да видоизменятъ образа на живота. Десетъ вѣка ни бше даялъ Богъ за приближаване до завета на св. Ивана, за заживяване съ неговитѣ идеали и по неговия примѣръ. Сега вече сроковетѣ сж жкси. Огнена проба изпита сърцата и вѣрността на цѣли народи. Земта тегне и се тресе отъ пристлѣнитѣ на злото, което зелива Европа по диагоналъ отъ Русия до Испания. Нека не мислимъ, че това не засяга насъ, защото и насъ Богъ ще пита на страшния съдъ, какво вѣршихме въ тѣзи дни на катастрофичностъ. Ако църквата ни въ миналото е спасявала и излагала народа, днесъ та има още по-тежки но и по-благородни задачи. Словото завѣрши съ топла молитва къмъ Бога и къмъ светия Рилски Чудотворецъ да насочатъ стѣпнитѣ ни по пътя на вѣрата и родолюбие, та обединени около единъ идеалъ и водени мудро отъ цѣря ни и св. Църква да пребъдемъ и да преуспѣваме като велика България.

На другия день — на самия празникъ службата извърши Ректорътъ на семинарията, Негово Преосвещенство св. Смолянскитѣ Епископъ г. Емолий, въ съслужение съ Негово Високопреподобие Архимандритъ Натанайлъ и нѣколко свещеници. Пѣ съ рѣдко въздушенение и мелодичностъ семинаристѣ хоръ, подъ диригентството на младши, но енергиченъ учителъ по музика М. Милошевъ. И горещитѣ молитви и застъпничеството на св. Ивана помогнаха: времето лека-полека се оправя и просвѣтна. Дворътъ на семинарията биде украсенъ съ триштитни знамена, а входоветѣ и храмътѣ съ огромни букети. Богомолцитѣ принасяха, та храмътѣ побираше само много малка частъ отъ тѣхъ. Стройни редици отъ ученици едва успѣваха да запаятъ реда. Въ края на св. Литургия държа красноречиво слово ученицитѣ отъ VI кл. Павелъ Генковски, който изтъгна, че както нѣкога при Ирода лжтеводни звезди посочиха пътя на мждрецитѣ, така и св. Ивана ето вече хилдодлѣтие е лжтеводна звезда за нашия народъ. Но неговия духъ не ще биде спокоенъ въпреки шумното и паредно празнуване, докато въ нашето смѣтно време, преклонено предъ материализма, не се създадатъ нова подвижници, нови апостоли и факелносци, да поведатъ народа.

Следъ това предъ храма се отслужи водосветъ, на който ученицитѣ Никола п. Ивановъ говори за погвата на народнитѣ будители, които се движатъ отъ три сили: вѣра въ Бога, безъ която не е възможно никакво преуспѣване, любовъ къмъ народа, безъ която нѣма жертвеностъ и понесане страданията и надежда въ свѣтлото бл-

деще на народа, безъ която всичко дѣло би било на празно.

Въ това сѣщото време, докато траеше службата, голѣма група ученици, подъ ръководството на свои учители взеха участие въ общото празнуване въ града, заедно съ другитѣ училища.

Следъ църковната служба Преосвещеніи Ректоръ на семинарията даде голѣвъ приемъ на гоститѣ и обѣдъ. Удостоиха съ присъствието си празненството Тѣхни Високопреосвещенства синодалнитѣ архiereи св. Видинскіи Митрополитъ г. Неофитъ, св. Сливенскіи Митрополитъ г. Иларионъ и св. Врачанскіи Митрополитъ г. Пансий, придружени отъ бившия ни Ректоръ св. Траянополскіи Еп. Антимъ. Осѣдствуваше само св. Софійскіи Митрополитъ г. Стефанъ, който следъ службата си вечерта въ духовната рудница и съкровищница — семинарията, бѣше земинилъ да благосъви дѣлото на физическитѣ рудокопи въ Перникъ и така символично да подчертае, че еднакво сѣжни и близи за църквата и духовното иманство и материалното строителство, когато то е съ Бога и за всички. При пристигането на св. синодални Архиеереи въ семинарията Негово Високопреосвещенство Намѣстникъ-Председателъ на Св. Синодъ отправи къмъ Ректора и учителитѣ високозаидателна приветствена речъ, която затрѣгна всички съ своята топлина и божествена сърѣдност. Негово Високопреосвещенство изтъкна, каква радостъ и гордостъ е за семинарията, че нейното име и дѣло е свързано съ паметта и дѣлото на св. Иванъ, съ когото е свързано дѣлото битие и духовната мощъ на българина. Затова пъкъ и залачитѣ на семинарията сѣ възвишения и отговорности — голѣми. Искя се въ днешно време ново мисонерствуване, апостолствуване за каквото сѣ призвани преди всичко питомцитѣ на семинарията, на която св. Синодъ възлага надежди, пожелавя ѝ преуспѣваніе и ѝ проси благословеніе отъ Бога. На приветствието на Негово Високопреосвещенство отговори крайно развълнуванъ и съ видима радостъ за високото внимание—Негово Преосвещенство Ректорътъ на семинарията. Той изрази своята и на учителитѣ благодарностъ къмъ св. Синодъ за бившия имъ вниманіе и грижи за семинарията и сѣщверемно посочи, че всички въ семинарията свѣщаватъ високото си предназначение при създаване, ноѣ обновители, будители и просвѣтителі на народа. Резчатъ обаче и за въ бѣжаше на вестраината подкрепа на св. Синодъ, безъ която невъзможни сѣ нито празничнитѣ радости, нито дълничнитѣ старания на семинарията.

Каква бѣше радостъта на всички, когато малко преди обѣдъ въ семинарията пристигна и самиятъ Министръ на Народната просвѣта, г-нь д-ръ Н. П. Николаевъ, придруженъ отъ началникитѣ на отдѣли г. г. Ст. п. Василевъ и Т. п. Върбановъ. Така дѣлото на семинарията още повече се засилваше като безцененъ диамантъ въ свѣтлата одежда на общевългарската просвѣта и се подчерта високо жде е истинскія, тъй много жалуванъ и тъй необходимъ днесъ, възрожденскіи духъ.

На сложената следъ това двойна трапеза личехъ като силни гости Тѣхни Високопреосвещенства синодалнитѣ архiereи, г-нь Министръта на Просвѣтата, столичникитѣ имѣтъ г-нь инж. Ивановъ, бившиятъ Скопскіи Митрополитъ Н. Високотреосвещенство г-нь Неофитъ, Негово Преосвещенство св. Траянополскіи Епископъ г. Антимъ — бившъ ректоръ на семинарията, началникитѣ на въроизполното отделение въ М-вото на външнитѣ работи, г. Р. Цвѣтиновъ, началникътъ на културното отделение при М-вото на народната просвѣта, г-нь Ст. п. Василевъ, началника на отдѣл. за основното образование г-нь Т. п. Върбановъ, деканътъ на Богословскія факултетъ, г-нь проф. Хр. Гауровъ, г. г. професоритѣ Пашевъ, Долгеровъ и Марковскіи, игуменътъ на Бачковскія манастиръ Н. Високопреподобие архимандритъ Натаніилъ, почти всички

бивши и сегашнитѣ учители въ семинарията съ господаритѣ си, както и още много други гости. Презъ време на обѣдъ Н. Високопреосвещенство Намѣстникъ-Председателъ на св. Синодъ се обърна къмъ г. Министра на просвѣтата съ топло приветствие, като благодари чрезъ него отъ името на св. Синодъ за създаването на празника на народнитѣ будители, Този най-полезенъ жестъ на просвѣтното министерство осъществя единъ отдавнашенъ планъ на висшата духовна управа. Значението на празника е толкова по-голѣмо, че той е свързанъ отъ една страна съ името и подвига на св. Рилскіи Чудотворецъ, който е билъ истински будители, крепители и обединители на църковното и народностно съзнание, а отъ друга страна чрезъ това, че е тежкоенъ день на Н. В. Царцата — е свързанъ съ многовѣковното просвѣтително дѣло и държавно културно строителство на българскія Царски родъ. Н. Високопреосвещенство изрази и надеждата на Църквата, че българскитѣ държавници и специално на Просвѣтното министерство ще подпомагатъ за въ бѣжаше все повече усилията ѝ, та да може не само въ духовнитѣ, а въ всички българскіи училища да се подгътватъ истински днешни будители и възродители по примѣра на титанитѣ отъ миналото, които всичко пожертвуваша за вѣра и роль.

Къмъ учителитѣ се обърна съ ждара наставническа приветствена речъ Негово Високопреосвещенство св. Врачанскіи Митрополитъ г. г. Пансий, който каза, че е щастливъ да ги поздравя и благослови отъ името на Св. Синодъ по случай тройния празникъ — день на св. Иванъ Рилскіи, на народнитѣ будители и имения день на Нейно Величество Царцата. Този празникъ извиква предъ насъ чувствия примѣръ на всички будители въ расо и безъ расо и ни зове къмъ усилия на духа, къмъ биене тревата противъ всичко отрицателно, противъ богоборството, материализма и пакостното равнодушие. Особено учителитѣ въ семинарията имать висококо предназначение да подготвятъ ревностни апостоли, народни служители, та да можемъ постепено — обединени около трона на българскитѣ царе и обхванати отъ жажда да додемъ всичко за майка България — да преуспѣваме и да виждаме все повече празници на духа.

Въ отговоръ Негово Преосвещенство Ректорътъ на семинарията св. Смоленскіи Епископъ г. Евлогій, изказа топла благодарностъ къмъ Св. Синодъ за грижитѣ му, за божиското му благословеніе. Благодарни сѣщо на всички, които по единъ или другъ начинъ съчувствуватъ и подпомагатъ дѣлото на семинарията и които и сега взематъ участие въ радостъта на учители и ученици. Когато днесъ празнуваме, предъ насъ представятъ свеши нитѣ сѣнки, сѣжнитѣ образци на будителитѣ — отъ св. Солунскіи брѣта до послѣдния народенъ будителъ Иванъ Вазовъ — които се вдъхновявахъ отъ единъ мисль и издигаха единъ зовъ: „всичко за България!“ Въ душитѣ имъ горѣше любимото чувство и вѣра въ истината и правдата. Днесъ тѣмиш и христеностивни сили се надигатъ, срещу които ще трѣбва да се поведе смѣла борба съ помощта на църквата, безъ която не е възможно никаква истинска обновя. Трѣбватъ сили по мирогледъ и мораль устроители и просвѣтителі. Затова голѣма е благодарността ни къмъ всички, които съ съчувствие и подкрепа се отнасятъ къмъ семинарията и ѝ улесняватъ да служи на нашето незавършено още възрожденіе.

Говориха още съ топли думи бившиятѣ учители г. Г. Кертевъ и г. Дим. п. Панаѣвотъ, които изразиха възторга си отъ постиженията на семинарията.

Обѣдътъ продължи до късно при най-задушвена атмосфера, а презъ това време хорътъ на семинарията възторжено и съ рѣдка вещина изпълни редица църковни и свѣтски пѣсни. После гоститѣ се разотидоха, радости и ободерни отъ всичко, което така шедро имъ се поднесе въ семинарията.

След като следъ обѣда ученицитѣ бидоха разпуснати, за да се приобшатъ къмъ празничната радостъ на ученицитѣ отъ другитѣ училища, тържеството около празника завърши съ хубавата проповѣдь на вечернята на учителя отъ VI кл. К. Манарски, който говори за неосеченитѣ заслуги на будителитѣ: мъртви бѣхме, а сега сме живи; невежи и тъмни робѣ бѣхме, а сега сме свободни и съ устремъ напредъ; безпомощни бѣхме, а сега имаме своя просвета, своя държава, своя армия. И всичко това дължимъ на възмогатия духъ на възродителитѣ, тѣзи български прометеянци, запалили огъня на българската култура.

Така завърши това рѣдко църковно народно празнуване, послужило като поводъ за избликъ на радостъ и вълнуване, изникло спомена за величаво минало и надеждата за още по-славно бъдеще. Гости, учители и ученици бѣха обединени отъ единъ идеалъ — служба, бѣща надежда — преуспяване, отъ едно упование — въ Божията всемогъща дѣйствица.

За успѣшното празнуване допринесоха усилията на мнозина и преди всичко личната предиспозителностъ и разпоредителностъ на Преосвѣтения Ректоръ на семинарията, който съ доста нововъведения рѣзнообрази тазгодишното празнуване.

Дам. Пенков.

ОФИЦИАЛЕНЪ ОТДѢЛЪ.

Ст.-Загорска епархия. — Едно мило тържество. Когато влакътъ зане отъ източната страна на Ст. Загора и поеме дѣхъ за къмъ северъ, не следъ много предъ погледъ се открива китното сръбдогорие. А отвядъ него се откроява толкова красота — гора се възпява величавинитѣ балканъ, що крие въ сионитѣ бащини skutи толкова скърба и чемерни нерадости на не отдавнашното ни минало. А на негова краснѣв добъ се забелезва въ далечната сиена монументалния паметникъ на Шанка въ сияенъ ореолъ.

На западъ пъкъ е хубавия Кванлъкъ, приветливо кацналъ всрѣдъ красната долина на розитѣ. А, малко на изтокъ, по течението на Тунджа, всрѣдъ китни зеленчукови градини и хубава зеленина сѣ кацнали, сякашъ бѣли чайки, чиститѣ хотели и приетливия вили, що приютяватъ посетителитѣ на лѣковититѣ Г. Панчеревици минерални извори.

И тамъ — край леко извианиятъ се посеевъ пѣтъ, що води къмъ близкитѣ села, е кацналъ въ краснѣв, гостоприемень вилъ хотела на Ст. Загорското Свещенческо Братство „Св. Царь Борисъ“. А въ добре подредения широкъ дворъ — новата църква „Св. В. М. Пантелеймонъ“, възникна въ съ личнитѣ сръбства на всички свещеници отъ Ст. Загорска епархия. Нова църква, символъ на жива дейна вѣра и буденъ религиозенъ духъ. Тя има корабобразна форма съ приетливъ висшещъ аспектъ.

Тържественото освещаване на това ново светилище на сърдечна молитва и добротворство се извърши на 25 м. м. Още на 23 и 24 окт. едно голѣмо множество народъ се бѣ стекло отъ близки и далечни селища, за да вземе участие въ едно истинско народно тържество на духа. Въ сѣботна на 24 м. м. на 3 часа и 20 минути следъ обѣдъ пристигнаха, тържественно посрещнати отъ народа, Негово Високпреосвѣтено Св. Ст. Загорскиятъ Митрополитъ г. г. Павелъ, Негово Преосвѣтено Св. Величкитъ Епископъ г. г. Андрей, Негово Високпреподобие Игуменъ на Тронската Света Обитель Архимандритъ Климентъ. При мелодичния възвъ на новата камбана тѣ се отпращаха за църквата при вратата на която ги очакваха десетъ свещеници, обѣ-

чени въ църковни одеяния и предлагани отъ прото-синагела на Св. Ст. Загорска Митрополия Иеремонахъ Пимень.

Рано на другия день църквата бѣ препълнена отъ богомолци. Въ 8 часа службата почна. Участие взеха — Негово Високпреосвѣтено Св. Старо-Загорскиятъ Митрополитъ г. г. Павелъ, Негово Преосвѣтено Св. Величкитъ Епископъ г. г. Андрей, Негово Високпреподобие Архимандритъ Климентъ, Игуменъ на Св. Тронската Обитель Негово Високпреподобие Архимандритъ Сергий Зографъ, Протосинагела на Св. Ст.-Загорска Митрополия Иеремонахъ Пимень, Архидерейскитѣ намѣстници — Икономъ Д. п. Ивановъ, Прот. Симеонъ Цѣтковъ и Прот. Игнатъ Василевъ, Епарх. свещеници — Икономъ Т. Пенковъ, свещ. П. Костовъ, свещ. Ал. Николовъ и голѣмъ брой още свещеници. Презъ време на службата бѣ ракоположенъ въ дяконски чинъ Михаилъ Георгиевъ, а свещеницитѣ Христо Пандовъ награденъ съ офикъ Протоирей.

Следъ освещаването на църквата говори Негово Високпреосвѣтено Св. Ст.-Загорския Митрополитъ г. г. Павелъ, който похваляваши жертвитѣ, които неговото благочестиво изпълнение даде за изграждането на тази духовна лечебница — св. храмъ на Св. В. М. Пантелеймона; напомни, че Св. В. Мченикъ се баи и всецело се лѣкува ония, които цѣрейски се при минералнитѣ извори на банитѣ, ще потърсятъ и него — духовния цѣрителъ, който има да забрани отгласъта на една сърдечна молитва. Всѣки християнинъ дошълъ да лѣкува тѣлесни недъжи при банитѣ, тукъ ще намъри и басамитъ на душевното лѣчение и успокоение. Мждритѣ слова на Високпреосвѣтения Кириархъ бѣха изслушани съ в н и м а н и е, пригасенъ дѣхъ и дълбоко запечатана въ съзнанието на многоройнитѣ богомолци. Следъ църковенъ отпускъ говори и Негово Преосвѣтено Еп. Андрей — върху пригата за сѣчасъ. Негово Преосвѣтено съ свойствената си блага рѣчь разкри високо значение на евангелската притча. Напомни за доброто семе, което тукъ се посѣва отъ свещеницитѣ на Ст.-Загорска Епархия и пожела то да даде стократенъ плодъ, служейки за призьръ и назидание. Негово Преосвѣтено остави смилни впечатления у слушателитѣ си.

Недѣлната църковна служба съ освещаването приключи на 1 часа после обѣдъ.

На голѣмото множество посетители бѣ сложена народна трапеза. Късно следъ обѣдъ, следъ отслужаване на вечерното правило, Негово Високпреосвѣтено, зведно съ приружаващитѣ го високи гости, подъ звъна на камбаната, отпатува за Стара-Загора.

Така се приключи едно голѣмо тържество.

Ем. Н-въ

Светий Синодъ на Българската Църква. Съдебно отдѣление

Съобщава се на заинтересованитѣ страни и лица, че на *деветото* съдебно заседание на Св. Синодъ презъ зимната му сесия на 1936 година ще бъдатъ сложени на разглеждане следнитѣ съдебни производства:

IX съд. заседание — 18 ноември 1936 година.

- 1) в. д. угл. д. № 29/36 на свещ. Илия П. Цанковъ, отъ с. Смърлявъ, Видлинско.
- 2) в. бр. д. № 198/35 на Лазаръ и Цвѣта Петрови, отъ с. Чиревъ, Врачанско.
- 3) в. ч. бр. пр. № 12/36 на инж. Стефанъ Табаковъ и Аня Христовичъ, отъ София.
- 4) в. бр. д. № 29/36 на Георги и Вѣра Т. Дичеви, отъ София.

5) в. бр. д. № 39/36 на Пена Монова и Тодоръ Ивановъ, отъ с. Раково, Врачанско.

6) в. бр. д. № 58/36 на Никола Я. Памуковъ и Тога Д. Мързевъ, отъ Стара-Загора.

7) в. бр. д. № 98/36 на Тотка Ив. Севдалинова, отъ Пловдивъ, и Димитъръ Г. Пославниковъ, отъ Коприщича.

8) в. бр. д. № 106/36 на Ангелъ и Мара Ч. Върбанови, отъ Русе.

9) в. бр. д. № 149/36 на Климентъ Н. Бълевъ, отъ София, и Люба К. Бълева, отъ Дупница.

10) в. бр. д. № 150/36 на Владимиръ П. Поповъ, отъ Варна, и Венета Ст. Попова, отъ с. гр.

11) в. бр. д. № 151/36 на Комия и Пъю Ст. Паткови, отъ с. Ръзбарци, Момчиловградско.

12) в. бр. д. № 152/36 на Шоно я Атанасъ Дариткови, отъ с. Устово, Смолянско.

Забележка: Въ случай, че казаното заседание не се състои на определената дата или не бъдат разглеждани всички насокени дала, последниятъ се отлага за следващитъ по редъ заседания.

ЦЪРКОВНА И ОБЩЕСТВЕНА ПЪТОПИСЬ

I. У насъ.

Посещение въ Семинарията. Синодалнитъ архирейи: Тъхки Високопроещенствъа Н-къ-Председателъ на Св. Синодъ св. Вилдинския Митрополитъ г. г. Неофитъ и св. Сливенския Митрополитъ г. г. Иларионъ на 10 т. м. посетиха Соф. духовна семинария и присъстваваха въ класъ на преподаванията.

Презъ текущата 1936 год. въ „ржкописния отдѣлъ“ на Синодалния църковенъ музей сж постжили приблизително 100 (сто) ржкописи и старопечатни богослужебни книги, произхождащи отъ разни вѣкове, сжщо и редица исторически документи, стари икони, копия на стари църковни стенописи, гипсови отливки отъ стари храмове и др.

Ржкописитъ съдържатъ стари български или гръцки богослужебни текстове, преписвани между XII и XVIII в. Сравнително по-голямата частъ на тия ржкописи е отъ XV—XVIII в. Съ изключение на малка частъ отъ тѣхъ повечето сж подарявани на музеи. Особено цененъ е дарътъ на известния въ църковнитъ срѣди г. **Георги Ст. Кандиларовъ**, който подари едно сръбно-българско четвороевангелие писано на хартия къмъ XIV—XV в., въ което подвързани сж сж задржидани и два пергаментни листа отъ евангелския гръцки текстъ съ прекрасни разнообразни заглавни отъ къмъ XII в. Евангелчето произхожда отъ с. Месиеръ (Водеенско) и отъ много години се съхранявало у родственици на дарителя въ София.

Измежду постжиливитъ въ музеи маслени копия на стари църковни стенописи особено ценни сж извънредно сполучливитъ копия на стенописитъ въ прочутия търновския храмъ „св. Четиридесетъ мъченици“. Снети на четири платна, тия стенописи сж долавани отъ известния у насъ иконописецъ Н. Ростовцевъ съ такава въщина и зографско проникновение, че застане ли предъ тѣхъ, зрителтъ добива впечатлението, че стои предъ самитъ древни стенописи, които, както е известно, сж рисувани презъ 1230 г. по поръчка на царъ Иванъ Аснѣн II въ честь на голѣмата му победа надъ гърцитъ.

Ценни придобивки за църковния музей представляватъ и сполучливитъ копия на „Христосъ Еваетъ“ и „св. Ив. Рилски“ отъ Божията стара църква, рисувани отъ български майстори-зографи презъ 1259 год. Споменатото изображение на св. Ив. Рилски е най-старото

точно датирано негово изображение.

Проектно-наредба за църковнитъ старини. За да може да се сложи край на досегашната немара по отношение на инвентаризирането и запазването на църковнитъ старини (намисряща се по храмотъ, монументитъ и разни други църковни мѣста), Св. Синодъ е възложилъ на директора на Църковния историко-археологически музей при Св. Синодъ да изготви проектъ за една наредба за църковнитъ старини въ Царството.

Наредбата ще е въ духа на последния новъ проектъ на Закона за старинитъ и паметникитъ въ България*, изработенъ отъ специална комисия при Министерството на народното просвѣщение презъ 1936 год. Наредбата е готова и следъ одобрението ѝ отъ музейския комитетъ при Църковния музей ще бъде наскоро представена на вниманието на Св. Синодъ.

Въ недѣля, на 8 т. м. Н. В. Цартъ е открилъ висшето търновско училище „Д. А. Ценовъ“. Негово Високопроещенство св. В.-Търновскиятъ Митрополитъ г. г. Софроний е отслужилъ мелебенъ и водосветъ. На тържеството сж присъствували: министъртъ на търговията г. Вълевъ, ректорътъ на академията г. Бъровъ, кметътъ Богданъ Пеневъ, проф. Данаиловъ, председателтъ на софийската дружба на снповио г. Александъръ Божиновъ, представителъ на Русенската търговска камара, ректорътъ на Варненската академия г. проф. Ариадудовъ, началникътъ на отдѣленieto за национална култура г. Поппасиятъ и др.

Въ речта, съ която открилъ академията, Н. В. Цартъ, между друго, е казалъ:

„Съ щедрото си дарение покойнитъ благороденъ родолюбецъ Димитъръ Ценовъ създаде въ родния си градъ Сивиховъ единъ висшъ просвѣтенъ институтъ, който ще даде новъ тласкъ на стопанския и културенъ напредъкъ на страната. Едно ново българско огнище на търговско-стопанска висша просвѣта се запали на брѣга на Дунавъ — този голѣмъ международенъ път, покрай който сж се изявили толкова цвѣтущи градове на крайбрежнитъ му народи и по който отъ вѣкове насамъ се разнасятъ и обмянатъ плодетъ на труда и благата на културата на всички народи“.

Въ сѣбота, на 7 т. м., замияна за епархията си **Негово Високопроещенство св. Вилдинскиятъ Митрополитъ г. г. Неофитъ**, Намѣстникъ-Председателъ на Св. Синодъ, който на 8 т. м. е осветилъ при голѣмо тържество новия храмъ „св. В. М. Димитъръ“ въ с. Габровница, Фердинандско, при счещение на много граждани и селяни отъ Фердинандъ и околнитъ села. На тържеството сж присъствували и офицери съ едно отдѣлене войници. Още по-тържествено е било изпращането на гарата съ хиляденъ народъ.

Негово Високопроещенство св. Софийскиятъ Митрополитъ г. г. Стефанъ въ недѣля на 8 т. м. е осветилъ много тържествено новопостроеното училище-паметникъ въ с. Радоилъ, Самоковско.

Негово Високопроещенство св. Врачанския Митрополитъ г. г. Паисий се заваряна въ столицата и отъ епархията си, дето е билъ по служебна работа. Посетилъ е гр. Ловечъ, осветилъ новитъ храмове въ селата Лисецъ и Казачево и е известилъ въ Троиския манастиръ заболѣла seriously Проещенъ, Еп. Максимъ.

Негово Високопроещенство св. Неврокопскиятъ Митрополитъ г. г. Борисъ е пристигналъ въ столицата по служебна работа.

Негово Високопроещенство св. Сливенскиятъ Митрополитъ г. г. Иларионъ въ недѣля на 8 т. м. на пл. „св. Ал. Невски“ при счещение

на хиляден народъ, г. г. министритѣ и др. официални лица, е отслужилъ панихида и молебенъ по случай празника на пострадалиятъ отъ войнитѣ.

Сжиятъ день, по случай патроннитѣ праздници на занятчиитѣ, е билъ отслуженъ на пл. „св. Недѣля“ молебенъ и водосветъ отъ Н. Пр. св. Трапезополскиятъ Епископъ Антипа, който е осветилъ и знамето на Българския занятчийски съюзъ.

Общи грижи за децата. Свѣтлостното заседание на управителнитѣ комитети на Родителско-учителския съюзъ и на Съюза за закрила на децата, подъ председателство на д-ръ Ст. Витевъ и д-ръ П. Георгиева Петкова отъ С. З. Д. Б., и проф. д-ръ П. Цоневъ, д-ръ Елена Стоянова, Р. Голъманова, Б. Шайтановъ отъ Род.-учит. съюзъ, постигна споразумение за взаимно подпомагане и обща работа по просвѣтата на родителитѣ, специално на майкитѣ и за облекчаване сждбата на българскитѣ деца. Двата съюза ще положатъ усилна за създаване организации и въ най-затѣнитѣ кѣтове на страната. По този начинъ тѣ се надяватъ да поставятъ подъ своя въздействие надъ милионъ и половина родители и подъ свое покровителство и закрила сжко толкова деца.

Презъ предстоящата зима ще се извикатъ на работа всички учители и дейни родители, за да се подготви почва за организиране на народни възпиталища: детски градини, лѣтвища, съвещателни станции, игрища и театрални, освенъ тия при църквитѣ.

Храмовъ празникъ. На 10 т. м., по случай храмовия празникъ на столичната църква „Св. Параскева“ вечерната и литургията се отслужатъ отъ Кириарха Високопреосвещена св. Софийски Митрополитъ г. г. Стефанъ, който е прозвнелъ и поучително слово и благословилъ Богомолцитѣ. А на 12 с. м. е служилъ въ св. Недѣля по сжкия случай.

II. Въ чужбина.

Кипърската църква. *Општи за уреждане нейното положение.* Следъ злополучното преди петъ години народно въстание въ островъ Кипъръ, въ което бѣ замѣсно и духовенството, английскитѣ власти изгониха отъ острова и двамата митрополити (всичко бѣха трима) — Китийския и Кириинския, които и до днесъ сѣ въ изгнание, и тамъ сега нѣма нито архиепископъ, нито глава на църквата, нито синодъ. Всички молби и застъпничества отъ много мѣста и страни — да се позволи на изгоненитѣ митрополити да се върнатъ при пастовно си и да организиратъ управлението на църквата, бѣха оставени безъ последствие отъ английскитѣ власти. Единиятъ отъ тия митрополити — Китийскиятъ, който пребивава въ Иерусалимъ, въ желанието си да се тури край на архиепископския въпросъ и да се запълни архиепископскитъ тронъ на Кипърската църква, възвѣлъ въ преписка съ Тياتирския митрополитъ Германъ, който е представителъ на Цариградския патриархъ въ Лондонъ. Споредъ както се научава „Пантеносъ“, Китийскиятъ митрополитъ убедилъ Тياتирския да се съгласи да постане кандидатурата си за архиепископския тронъ въ Кипъръ. Тياتирскиятъ извилъ съгласие, но подъ условие — двамата кипърски иерарси да се съгласятъ да оттеглятъ кандидатурата си за той тронъ, Кипърскиятъ митрополитъ съ голѣма готовность приелъ туй условие, но Кириинскиятъ го отхвърлялъ.

Руската задгранична църква. *Избарае председателъ на Архиерейския Синодъ.* Въ заседаването си на 28 септемварий въ Сремски Карловци Архиерейскиятъ Съборъ на задграничната Руска църква избралъ за председателъ на Архиерейския Синодъ (на

мѣстото на блаженпочиналия митрополитъ Антоний) Високопреосвещенія митрополитъ Анастасий.

Високопреосвещеній Анастасий е единъ отъ най-дейнитѣ руски архиереи, притежаващъ високи духовни и нравствени качества. Той е билъ дълги години помощникъ-инспекторъ на Московската духовна академия, ректоръ на Московската семинария, пѣтри викаренъ епископъ на Московския митрополитъ. Презъ 1917 година, при възстановяване на руската патриаршия, той е билъ единъ отъ най-приближенитѣ сътрудници на патриархъ Тихона. Срѣдъ емигрантита той застана начело на руската мисия въ Иерусалимъ, където до сега пребивава, като можа да запази всички нейни имоти въ Палестина.

Американската епископална църква. *Забрана на проповѣдта въ църква.* „Ортодоксозъ Патриристисъ“ (Православенъ стражъ), органъ на гръцката американска архиепископия, споредъ „Пантеносъ“, съобщавалъ, че благоговѣйниятъ о. Флеминкъ, свещеникъ-предстоятелъ на Ню-Йоркската епископална църква „Св. Троица“, прелаталъ и препоръчвалъ да се даде възгоденъ мораториумъ на проповѣдта въ църква, т. е. църковнитѣ пастири да преставатъ да проповѣдватъ въ продължение на две години. Туй нѣщо предзнавало голѣмо оудане въ протестантскитѣ срѣди. Всички питали: какъ е възможно този свещеникъ-предстоятелъ, проповѣдникъ на Евангелието, бележитъ богословъ, да прелатла да замѣчи амвонитъ?

Отговоръ на туй недоумение дава самото списание „Православенъ стражъ“, което съобщава тоя страненъ фактъ. „Разяснение на тоя — пише то — ще намѣримъ, ако вземемъ предвидъ, че благоговѣйниятъ Флеминкъ е предстоятелъ - управителъ на протестантска църква. Известно е, че протестантитѣ отъ 1630 година, съгласно съ реформациата, отхвърлиха мистичнитѣ елементи въ Христовата църква и се ограничиха да изразяватъ богопочитанието си чрезъ просто четене на Светото Писание, чрезъ проповѣди и нѣкакви пѣсни. Оголиха храмовитѣ отъ всичко онова, което нѣкогашъ имъ даваше видъ на домове Божии, и ги обзрѣха на обикновенни училища. Нѣмайки какво друго да правятъ, като се събиратъ въ църква, тѣ и сутринъ и вечеръ въ недѣля говорѣха дълги и предълги проповѣди, въ време на които не малко отъ присѣдствувачитѣ спѣха. Туй продължи непрекъснато четири вѣка и по такъвъ начинъ протестантитѣ, слушашия презъ дълги си животъ едно и сжко нѣщо, се пресити и се огладели свършено отъ църквата, или пакъ отива тамъ и дрѣмѣ въ време на проповѣдта съ отворени очи. Душата му изсъхна, се отвари отъ еднообразното, което цари на мѣстото на богопоклонението му . . .

Вѣрно е, че въ нѣкои протестантски храмове въведоха напоследъкъ, за аккомпаниране на пѣснитѣ, струнни и духови органи, които първитѣ протестанти, и особенно, пуританитѣ ги охарактеризираха като сатаниски инструменти. Но и това не задоволява благочестивата душа, която чувствуйва вътрешна нужда да се приобщи тайнствено съ Бога.

Не смѣе обаче благоговѣйниятъ о. Флеминкъ да препоръча открито на църквата си да приеме наново въ религиозния си животъ мистичния характеръ, съ божественитѣ тайнства, а върши постепенно — да спре проповѣдта за две години, понеже хората сѣ преситени отъ нея, и да даде на гѣхъ въ храмовитѣ благоприятенъ случай и насока за повече молитва, която наистина има много общо съ мистичното . . .

Католическата църква. *Отзивъ за отиването на български духовници въ Югославия.* Парижкитѣ в. „La Croix“ (X. 14) помѣшта отъ свояо списаникъ въ София дълго писмо, въ което, между другото, му се съобщава и за отиането на наши ду-

хояници въ Югославия презъ първите дни на минали септември. Дописникътъ, следъ като отбелязва, че презъ 1933 год. представители на Сръбската църква направили посещение на своитѣ събрата въ България, подчертава, че това била първа крачка за сближение следъ войната, въ която двата народа, които обичатъ да се наричатъ братя, се бѣха сражавали съ остървене въ два противни лагера. Следъ това той прибавя, че на тази любезностъ поискала да отговоритъ съ посещение и отъ българска страна, но се явили толкова затруднения, че не могло да се предади дали ще е възможно да се осъществи то. Презъ октомври 1933 год., когато българска делегация се готвѣла да тръгне, отъ Българдъ се получила телеграма, че патриархъ Варнава, който лично желалъ да приеме българскитѣ пратеници, опасно заболѣлъ. И когато мнозина се съмнявали въ възможността на това отиане, „Църковенъ вестникъ“, органъ на Българския Синодъ, писалъ на първа страница: „То ще стане!“ (14 октомври 1933 г.)

„И наистина — пише дописникътъ — посещението стана въ първѣт числа на септември 1936 г.: следъ три години! Двама архiereи, единиятъ отъ които бѣ Високосвещениятъ Софийски митрополитъ Стефанъ, шефъ необходимъ, изглежда, на азѣка българска църковна делегация въ чужбина, и една група църковници посетиха Българдъ и много градове въ Македония. Следъ завръщането си, тѣ записка, че сж очаровани отъ приема, очаровани отъ възможността да разговарятъ свободно съ едно българско население, което договоритѣ оставила въ предѣлитъ на Югославия. Онова, което най-много ги е възхитило, е, че двама сръбски епископи и свещеници се съгласили въ Охридъ да служатъ заедно съ български архiereи и свещеници. Досега Българската църква бѣ сѣтвана като схизматична отъ повечето други източни разколнически (!) църкви. Фактътъ, че Сръбската църква позволява на свое духовенство, показва, че тя сѣтва българската схизма като несѣществуваща повече, безъ официално решение даже. Това е важна крачка къмъ сближение“.

Този резултатъ, обаче, споредъ дописника, не се харесалъ на всички. Нѣкои разсѣждавали така: ако не се сие повече схизматици въ очитѣ на югославитѣ, нашитѣ българи въ Македония нѣма да бжватъ повече сѣтвани като религиозно малцинство. Не ще можемъ повече да искаме за тѣхъ свещеници отъ тѣхната раса и езикъ за поддржане тѣхния характеръ на етническо малцинство. „Странно състояние на християни, — провиква се дописникътъ, — които предпочитатъ да оста натъ въ схизма съ съображения политически!“ И следъ това той начева да хвалѣ Католическата църква, която единичка, която призовавала всички къмъ единство въ вѣрата, признавала и уважавала расовитѣ и национални различия. Нейнитѣ синове, съединени въ любовта, говорѣли всички езици на вселената. А че полици, чехи, хървати, словѣни и словаци не знаятъ какво е славянско богослужение — за това софийскитѣ дописникъ на „La Croix“ нищо не споменува.

Камбани

църковни и училищни

изработилъ нови по конкурсу и преливатъ спукани на самото място или въ София. Само за труда ми се плаща 7 лв. на килограмъ.

Димитъръ М. Алексиевъ,
техникъ-камбанодѣль
ул. Татарлий № 65—София (9)

Гл. редакторъ: † Траннополскій Епископъ Антимъ.

Печатница С. М. Стайковъ — София

Петъръ Кушлевъ художникъ-рѣзбаръ

притежава и синодно разрешение. Изработва иконостаси, владички и царски тронове и пр. при нѣй-низисни цени и условия.

София, ул. „Кадемлия“ № 13.

Св. Синодъ на Българската Църква.

Обявление № 7536.

На 16 ноември т. г. отъ 10—11 часа, въ канцеларията на Св. Синодъ ще се водятъ преговори по доброволно съгласие за отдаване подъ наемъ гаражъ съ две стаи въ зданието на фонда „Общи църковни нужди“ на ул. „Св. Караджо“ № 8. Приблизителна наемна стойностъ 100,000 лева годишно. Залогъ за участие 10 на сто отъ предложението едногодишенъ наемъ. Поемнитѣ условия на разположение всѣки присъствителъ въ канцеларията на Св. Синодъ.

София, 7 ноември 1936 година.

Отъ канцеларията.

х. Мариновско църковно настоятелство, Карнатска околия.

Обявление № 30.

На 17 ноември 1936 г. въ канцеларията на общинското управление ще се произведе търгъ за продажба на две дворни мѣста въ с. х. Мариново въ чертитѣ на плана; кв. 35 парцелъ № VI отъ 1300 метра. Първоначална оценка 5 лева на кв. метъръ; кв. 54 парцелъ № 4 отъ 1750 кв. м. съ първоначална оценка 1 левъ на кв. м. Залогъ за правоучастие въ търга в 10 на сто отъ първоначалната оценка.

с. х. Мариново, 30 октомври 1936 г.

Отъ настоятелството.

Църковно н-во при храма „св. Троица“ въ с. Трояново, Старо Загорска околия.

Обявление № 10.

На 15-иятъ день следъ публикуване настояще то въ „Църковенъ вестникъ“, отъ 2—5 часа следъ пладне, въ църковната канцелария — тукъ, ще се произведе публиченъ търгъ съ явно наддаване за отдаване подъ наемъ за две години, начина отъ 1. X, 1936 год. църковната нина „Хамбаръ“ 28,5 декара — Трояновско землнце. Залогъ за правоучастие въ търга е 5 на сто отъ първоначалната цена — 50 лева на декаръ годишно.

Законътъ за Б. О. П. и задължителенъ.

Тържната преписка може да се види всѣки присъствителъ день въ църковната канцелария.

с. Трояново, 28. X. 1936 година.

Отъ настоятелството.

Църковно н-во въ с. Просена, Русенско.

Обявление № 15.

Обявява се на интересуванитѣ се, че на 24 ноември т. г., въ 10 часа преди обѣдъ, ще се произведе търгъ съ тайна конкуренция за отдаване на предприемачъ направата на нова църква въ с. Просена. Стойността на предприятието е 550,000 лева. Залогъ 28,000 лева. Предложенията съ документи се приематъ до 11 часа сѣщиятъ день. Книжката могатъ да се видятъ въ Русенската митрополия, за въ деня на търга въ Русенското дажнично управление. Законътъ за Б. О. П. и задължителенъ. Разноситѣ по търга сж за сѣтката на предприемача.

с. Просена, 6 ноември 1936 година.

Отъ настоятелството.

Бачковска Св. Обитель „св. Богородица“.

Обявление № 1449.

Обявява се на заинтересуванитѣ, че на 3 декември 1936 г., отъ 15 до 17 часа, въ Асеновградското дан. управление ще се произведе търгъ съ явна конкуренция за отдаването подъ наемъ, за срокъ три години, манастирскитѣ докони въ Асеновградъ, улица „Бай Василко“ № № 3, 6, 7, 8, 8, 9 и 10 северенъ редъ и 2, 6, 7, 8, 9 и 10 и 11 етажъ юженъ редъ. Залогъ за правоучастие въ търга 10 на сто върху първоначалния наемъ за всѣки докони или общо всички докони. Тържнитѣ книжка могатъ да се видятъ въ канцеларията на манастиря — метода, Асеновградъ. Всички разноси по търга сж за сѣтката на наемателитѣ.

Асеновградъ, 30 октомври 1936 година.

Отъ манастирското управление.